

NIEKTO PRICHÁDZA ZA ODDYCHOM,
NIEKTO PO POMSTU

SARAH PEARSE

OSTROV

SARAH PEARSE

OSTROV

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Sarah Pearse
THE RETREAT

Copyright © 2022 by Sarah Pearse Ltd.

Translation © 2023 by Martina Šturcelová

Jacket design: Ervin Serrano

Jacket images: front, (sky) Ty McClelland / EyeEm / Getty Images;
(landscape) Marco Bottigelli / Getty Images; (building and birds)

Shutterstock; back, Steve Cicero / Getty Images

Author photograph © Rosie Parsons Photography

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8990-1

Mojej mame

„Je jedno, či ste kráľ alebo smetiar.
Každý tancuje so smrťou.“

posledné slová odsúdeného vraha
Roberta Altona Harrisa

PROLÓG

Leto 2003

Thein výkrik zaduní nad čistinou a vydesí vtáky na stromoch, ktoré sa zmenili na záplavu trepotajúcich krídel.

Nie je to ľudský zvuk, ale vysoký a zúfalý. Taký, z ktorého zovrie žalúdok, pália uši.

Mala vydržať, kým sa vrátia do tábora. Povedal jej, aby počkala.

Ibaže Thea trvala na svojom. Pol hodiny a tri pivá, odkedy sa vykradli z tábora, aby boli chvíľu sami. Už to dlhšie nezvládla. „Nepozeraj sa tak na mňa. Ty si priniesol toľko plechoviek. Zakrič, ak niekoho zbadáš.“

So smiechom odišla o niekoľko metrov ďalej a dôkladne zaujala pozíciu, aby Ollie videl akurát pieskové špičky jej tenisiek. Na zaprášenej zemi sa vzápätí zjavil malý klukatý potôčik.

Výkrik silnie.

Ollie na chvíľu zmeravie, no inštinkt sa mu okamžite preberie. Rozbehne sa k nej. Vzápätí však zabrzdí. Zo zeme sa totiž zdvihne oblak suchej zeme a listov.

Ktosi vystúpi zo spleti konárov.

Skala na útese s rovnakým menom ako ostrov vrhá na nich tieň, ale Ollie ihneď pochopí, že toto nie je človek z tábora. Nemá šortky a tričko ako ostatné deti ani veselú zelenú farbu vedúcich. Oblečený je v niečom tmavom a neforemnom.

Ollie zaostrí na Theu. Už ju vidí, ako zúfalo bojuje v hustom poraste.

Chcel by sa pohnúť, niečo spraviť, lenže jeho telo je ako zamknuté. Iba vyvaluje oči a v hrudi mu búši srdce. Divoko udiera o rebrá.

Po zúrivom pohybe nasleduje zvuk. Ostré prasknutie.

Nikdy predtým nič také nepočul.

Zavrie oči. Vie, že je to Thea, no v hlave z nej spravil čosi iné. Bábiku. Figurínu.

Hocičo odlišné.

Znovu otvorí oči a vtedy to zbadá. Potôčik stmavol a zhustol.

Krv.

Rozdvojí sa, vyzerá ako jazyk hada.

Ďalší úder je silnejší a rýchlejší. Ollie ho takmer neregistruje. Rovnako ani Thein druhý výkrik. Prerušený, akoby jej uviazol v hrdle. Ollie už vtedy totiž uteká.

Trieli do lesa k rokline, ktorú s Theou našli včera, kým ostatní zakladali oheň. Obaja sa síce tvárili, že zastali, aby sa iba porozprávali a napili, bolo však jasné, že ide o niečo viac.

Jeho ruka na hebkej pokožke nad jej šortkami, jej ústa pritisnuté na jeho pery...

Je toho naňho priveľa. Zrýchli. Akoby bežal naslepo. Zapadajúce slnko mu nad hlavou presvitá pomedzi stromy, Ollie rozoznáva iba šmuhy nejasných sivohnedých kobercov z lístia. V teniskách sa mu šmýka, suchá zem je klzká ako blato.

Do trička ho pichajú ostnaté konáre. Jeden sa mu zabodne do ruky, natrhne jemnú pokožku na zápästí. Vytryskne krv. Vyzerá ako kostrbatá čiara z maličkých červených kvapiek.

Zdá sa mu, akoby sa to už stalo. Je to čudné dejà vu, ako jeden z tých desivých snov, keď sa človek prebudí celý spotený, zadychčaná a tak skoro naň nezabudne.

O niekoľko metrov stromy zrednú, lesné podlažie vystrieda piesok, pod ním skala, sploštené záhyby zaprášeného vápenca. Dobehe ku schodom, ktoré včera našla Thea. Sú

to obyčajné kusy dreva vrazené do zeme. Zotrvačná energia mu pri každom kroku ťahá telo dopredu, takže sa musí trochu zakloniť, aby nepadol.

Zoskočí dole do piesku a rozbehne sa k malému previsu, na ktorom s Theou v noci ležali s pašovanými nápojmi v ruke.

Ollie klesne na všetky štyri a prehne chrbát, aby mohol podliezť. Vnútri si pritiahne kolená k hrudi a sústredí sa na dýchanie. Dnu a von. Dnu a von. Nehýbať sa. Nevydať ani hláska.

Jeho telo však nespokupracuje. Nekontrolované sa trasie, kde-tu ho šklbne ako pri krčii.

Zovrie si hlavu dlaňami, akoby tak mohol vytlačiť von výkrik, ktorý mu stále zvoní v ušiach. Ibaže teraz nejde jedine o zvuk, ale aj o obraz. Theino telo padajúce na zem ako bábka, ktorej prestrihli motúzy.

Tresne rukou do skaly nad sebou. Potom znovu a znovu, až kým koža nepovolí a nezjaví sa krv.

Z červených hánok pulzuje bolesť do celého tela. Usiluje sa zamerať na ňu a rozptýliť sa, ale nezaberá to.

Pravda stále kričí na plné hrdlo.

Nechal ju tam. Opustil ju. Utiekol.

Strčí si hlavu medzi kolená a zhlboka sa nadýchne.

Prejde niekoľko minút, no nikto neprichádza. Je veľa hodín, Ollie to cíti. Slnko sa takmer skrylo za horizontom, piesok pred ním sa zahaluje do tieňov.

Ollie si povie, že ešte trochu počká, potom sa pokúsi vrátiť do tábora. Postupom času sa takmer presvedčí, že to bol iba vtíp. Žartík, do ktorého Theu donútili chalani. Drží sa tej predstavy. Thea bude v tábore. Vysmeje ho, že utiekol ako malé dieťa.

Po pár minútach vylezie spod previsu. Narovná sa, opatrne sa poobzerá. Na pláži nikto nie je.

Rozbehne sa naspäť do lesa a dookola si opakuje v mysli: *Je to vtíp. Thea je živá a zdravá.* Sotva však vstúpi na čistinku, vie, že to tak nie je. Tmavý potôčik sa zmenil na rieku.

Ollie sa chce na ňu pozrieť, no ďalej ako k bielym teniskám to nezvládne. Nehýbu sa a sú celé zafrákané červenou farbou.

Nie je to skutočné. Nie je to Thea. Určite nie. Odvráti zrak a do hrdla sa mu nahrnie žlč.

Vtom zbadá čosi na zemi. Na zaprášenom lístí.

Veľký, asi tridsať centimetrov dlhý kameň vybledol od slnka. Má jemné jamky a ryhy po úderoch vln a škrabancoch od piesku, inde je hladký s jemne tvarovanými obrysami.

Ollie si čupne a zdvihne ho. Na dotyk je teplý a drsný. Ollimu na ňom niečo pripadá povedomé. Pomaly ho otočí.

Vtom pochopí.

Zvrtnie hlavu a zahľadí sa na útes za sebou, potom na kameň medzi dlaňami.

Strieda pohľady dovtedy, kým sa mu nezahmlí pred očami.

V ruke nedrží iba obyčajný kameň.

Jemné obrysy a kontúry sa podobajú na skalú nad ním.

Kamenná smrčka.

*Štvrtok 10.00, 2021
@objavujdivocinusjo*

„Ako som slúbila, som tu s najnovšími informáciami. Čakáme na pláži na loď, ktorá nás odvezie na pobyt. Predtým som si vôbec neuvedomila, aký odlahlý je ostrov Cary. Predpokladám, že z pevniny je to aspoň dvadsaťminútová plavba.“ Jo odtiahne mobil od svojej tváre a obráti ho k moru. V dialke je zbežne vidieť ostrov.

„Viacerí sa ma pýtate na LÚMEN, preto vám to vysvetlím. LÚMEN je luxusný ubytovací komplex na úžasnom ostrove neďaleko pobrežia Južného Devonu, ktorý ste práve videli. Architekt sa inšpiroval mexickou legendou Luisom Barragánom, takže hovoríme o prepychových vilkách cukríkovej farby v zalesnenej oblasti s výhľadmi na more. Sú tam aj špeciality ako vonkajší pavilón na jogu, bazén s preskle-

ným dnom alebo bláznivá lanová hojdačka nad vodou. Dá sa z nej skočiť rovno do mora. Medzi najpôsobivejšie prvky patrí nádherná vila na súkromnom ostrovčeku. Ideálna pre novomanželov. Nedostala som sa tam, keďže je už obsadená, no vyzerá ohromne. Dnes vás ešte vezmem na kajak, ale aby ste mali predstavu, ponúkajú paddleboarding, meditácie, kajaky, surfovanie na hydrofoile a oveľa viac.“

Pauza.

„A teraz trochu hrôzy. Zbožňujem históriu tohto miesta. Podľa skalnatého výbežku na bočnej strane ostrova, ktorý odtiaľto vidno, dostal ostrov prezývku Smrtkin kameň. Desivé, však? Podľa mnohých miestnych je ostrov prekliaty. Skala je údajne,“ Jo stíši hlas, „doslova zhmotnením smrtky. Počas morovej epidémie sem vozili ľudí do karantény a nechali ich umrieť. Hovorí sa, že ich duše sa tu stále potulujú a nájdu pokoj, iba keď si smrčka vezme novú obeť. Ak tu ostanete pridlho, možno to budete práve vy.“

Jo znovu otočí kameru k svojej tvári s predstieraným zdesením. „Strašidelné, pravda? A to nie je všetko! Na ostrove bola kedysi škola, ktorá jedného dňa vyhorela. Dlho stála opustená, až v jej koncom deväťdesiatych rokov mestská rada zriadila centrum nadácie Outward Bound. Všetko šlo ako po masle, kým strážca z ostrova Larson Creacher v roku dvetisíctri nezavraždil skupinu tínedžerov.“ Znovu prejde do šepotu. „Je nevhodné tvrdiť, že všetky tie strašidelné veci dodávajú ostrovu ešte väčšie čaro?“

1

1. deň

Vzduch je ako žuvačka a Elin Warnerovej sa pri behu doslova lepí na oči aj do vlasov.

Je iba šesť hodín ráno, no z chodníka už sála horúčava. Pôsobí ako hradba a nefúka nijaký vetrík, ktorý by ju rozptýlil.

Trasa, po ktorej Elin beží, je súčasťou juhozápadnej pobrežnej cesty. Po oboch stranách stoja domy, honosné viktoriánske a talianske vily, ktorými je posiaty celý zalesnený svah. Od okien sa odrážajú slnečné lúče aj Elinina silueta, ktorá sa presúva spolu s ňou. Nakrátko zostrihané blond vlasy jej pri každom kroku podskočia a vrátia sa na miesto okolo tváre.

Domy v tom sparne pôsobia zvonku chatrne, hrany sú rozmazané. Tráva okolo cesty postupne žltne. Neprestala iba rásť, navyše vädnú a vysychá. Pusté miesta vyzerajú ako rany.

Letá bývali horúce aj predtým, ibaže nie takto. Celé týždne svieti slnko, vysoké teploty lámu rekordy. Noviny sú plné záberov popraskaných vozoviek či vyprázaných vajíčok na kapotách áut. Typické klišé. Meteorológovia už pred niekoľkými týždňami predpovedali zmiernenie, no neprišlo. Slnko stále pečie. Napätie stúpa, ľuďom čoskoro prasknú nervy.

Elin sa drží z posledných síl, ale jej vnútro je v ostrom protiklade k tomu, čo sa deje vonku. Každý deň sálajúcej horúčavy v nej vzbudzuje presný opak a prináša naspäť chladné zovretie strachu.

Po nociach jej nedá spať, v hlave jej víria stále tie isté myšlienky. Pod kontrolou ich udržiava behom, vytrvalou fyzickou aktivitou. V posledných týždňoch sa to vystupňovalo a beháva skoršie aj dlhšie a v tajnosti. Je to ako sebatrýznenie.

Všetko len preto, lebo jej brat Isaac oznámil, že sa ozval otec.

O niekoľko metrov ďalej vystrieda domy zeleň. Pobrežná cesta vedie až za ňu, vinie sa po okraji útesu.

Elin zíde z chodníka a vyrazí k ceste.

Stiahne jej žalúdok.

Nie je tu plot, k štyridsaťmetrovému zrázu ostáva iba meter pôdy, no Elin sa to páči. Je to pobrežná trasa, ako sa patrí. Od mora ju už nedelia nijaké domy. Otvoria sa výhľady – napravo Brixham, naľavo Exmouth. Všade je modro. More má tmavší, atramentovejší odtieň, ranná obloha je svetlá, pastelová.

Stúpajúca horúčava jej preniká zo zeme cez podrážky tenisiek. Ktovie, čo by sa stalo, keby bežala ďalej. Zrútila by sa? Prehrial by sa jej motor? Alebo by jednoducho pokračovala?

Je to lákavá predstava. Utekať, až kým myšlienky neutíchnu a už sa netreba snažiť. Občas má totiž pocit, že sa musí vedome držať normálnosti. Stačilo by jedno malé pošmyknutie a nasledoval by pád.

Hore na kopci spomalí. Stehná napumpované kyselinou mliečnou ju pália. Na fitnessársku zastaví monitorovanie a vtom zbadá, ako sa približuje sivé auto. Ide rýchlo, motor chrapľavo vrčí a vyplaší krdeľ čajok, ktoré ozobávajú rozplesnutú zdochlinu na ceste.

Elin si podrobnejšie obzrie tvar aj farbu. Je to Steedovo auto, o tom niet pochyb. Detektíva sem dočasne preložili, aby jej pomohol. Presviští okolo tak rýchlo, že vyzerá ako šmuha zaprášeného kovu a odsakujúceho štrku. Elin registruje Steedovu siluetu – mierne ohnutý nos, výraznú

bradu, svetlé vlasy skrotené gélom. Niečo v jeho tvári jej vyrazí posledný zvyšok dychu. Elin v momente pochopí. Spoznáva starú známú intenzitu záplavy adrenalínu.

Pracuje. Niečo vyšetruje.

Auto zastane navrchu kopca. Steed otvorí dvere a rozbehne sa na pláž.

Elin si vytiahne mobil z vrecka. Z centrály jej nevolali. Neďaleko sa niečo stalo a zavolali radšej Steeda.

Vrátia sa obavy, ktoré ju zožierajú, odkedy sa personálne oddelenie aj jej nadriadená Anna rozhodli, že Elin po kariérnej pauze ešte nie je pripravená na plné nasadenie.

Steed je v dialke ako malý fliačik, blíži sa k pláži. Elin prešľapuje z nohy na nohu. Vie, že by sa mala držať plánu, teda utekať domov na raňajky a k Willovi, no vyhrá nad ňou pýcha.

Rozbehne sa dolu kopcom, minie Steedovo auto a prejde cez cestu. Nie sú tam nijaké ďalšie vozidlá, iba mačka mizne za asfaltom a takmer sa oň šúcha ryšavým pásikavým bruchom. Elin prejde cez poriadne vyschnutú trávnatú plochu na prázdnu pláž. Po Steedovi niet ani stopy.

Vyberie sa doľava po pobreží okolo reštaurácie vyčnievajúcej na kovových stĺpoch nad plážou. Vidiecka búda s názvom Homárie špeciality vyrezaným do kúska naplaveného dreva nad dverami je zavretá. Včera večer bola terasa určite na prasknutie, reťaze žiaroviek osvetľovali fľaše vína v chladiacich nádobách a košíky s lesknúcimi sa mušľami a hranolčkami.

Steeda nájde trochu ďalej. Pod reštauráciou. Klačí v piesku, pod tričkom sa mu napínajú svaly. Elin si na ňom zakaždým všimne najprv fyzickú stránku, hoci Steed je stelesnením protikladov. Pevné, vypracované telo sa vôbec nehodí k mäkkým črtám. Má zmyselné oči s výraznými viečkami, široké ústa, plné pery. Patrí medzi vzácne druhy mužov, pri ktorých sa ženy cítia v bezpečí a ktorých zároveň túžia chrániť.

Majú uvoľnený pracovný vzťah. On je od nej mladší, ešte nemá tridsať, ale nespráva sa prehnane suverénne ako väčšina mužov v jeho veku. Je bystrý, má talent klásť správne otázky a vyniká emocionálnou inteligenciou, čo je veľmi vzácné.

Stojí pri ňom vysoká a svalnatá žena. Vyzerá, že má pred päťdesiatkou, na hlave modrú plaveckú čiapku v rovnakom odtieni ako plavky. Tenká guma zvýrazňuje tvar lebky. Napriek horúčave sa trasie, nervózne poskakuje z nohy na nohu.

Steed sa otočí a vtedy to Elin zbadá. Na piesku leží noha. Bledé stehno, na pokožke sú prilepené zvyšky morských rias. Vyzerajú ako kúsky hlávkového šalátu.

Elin podvedome podíde bližšie, aby lepšie videla.

Tínedžer. Škaredé rezné rany na tvári, hrudi, nohách. Šaty sú dotrhané, polokošela ledva drží vo švíkoch a visí na tele.

Elin sa priblíži ešte viac a scéna sa jej v sirupovitom opare rozmaže pred očami. Spraví ďalší krok a vtom pochopí.

Nadýchne sa cez zuby.

Steed sa obráti za zvukom, oči sa mu rozšíria od prekvapenia. „Elin?“ Zaváha. „Si...?“

Zvyšné slová zaniknú v prúdiacom vzduchu. Elin sa rozbehne.

Už vie, prečo namiesto nej zavolali Steeda.

Samozrejme.

2

Hana Legerová a jej sestra Jo čakajú na móle na čln, aby sa dopravili na ostrov. Kufre a tašky majú poukladané okolo nôh. Hana si pošúcha krk. Akoby sa slnko zameralo práve tam na jemnú pokožku a svieti ako laserový lúč.

Voda je plná ľudí. Vodáci, plavci, hojdajúce sa lodky, osamelé postavy križujúce horizont na pádlových doskách. Deti špliechajú vodu na plytčinách alebo ju víria nohami.

Bučlaté batola búcha pästičkami do peny.

Hane stiahne žalúdok, no donúti sa pozrieť znovu na učupené batola.

Neodvracaj zrak. Nemôže byť slepá naveky.

„Deje sa niečo?“ Jo na ňu hľadí cez letecké slnečné okuliare a vyfúkne vzduch. Ten jej nadvihne tenké pramene blond vlasov, ktoré sa jej uvoľnili z vrkoča.

„Iba mi je teplo. Nečakala som, že to tu dole bude také zlé. Predpokladala som, že bude fúkať od mora.“ Tmavé vlasy zostrihnuté do neupraveného mikáda Hane zvlhli a lepia sa jej na krk. Postrapatí si ich.

Jo siahne do ruksaka. Je to jeden z tých technických ľahkých modelov so samými zipsami a vreckami. Vytiahne fľašu a podá ju Hane.

Tá si odpije teplej vody s pachutou plastu.

Jej sestra vyzerá skvelo. Vysoká, opálená. Aj biele bavlnené plážové šaty a mierne obnosené šľapky s leopardím vzorom

na nej pôsobia ako najnovší módný hit. Telo má samý sval od jogy, behania a lyžovania.

Hana za ňou prejde na koniec móla a prižmúri oči. Ostrov nie je poriadne vidieť. Slnko žiari spoza neho, takže pevnina pôsobí, akoby bola v tieni. Iba jeden bod sa dá jasne rozoznať – neslávne známa skala vyčnievajúca naľavo. Vyzerá ako postava s kapučnou a s výstupkom, ktorý sa podobá na kosu.

Hanu prepadne čudný pocit, akoby jej niekto udrel do brucha. „Nemyslela som si, že to bude vyzeráť ako...“

„Smrtka?“ Jo sa otočí a vrkoč jej pritom švihne do tváre.

„Áno.“ Aj napriek slnečným okuliárom sa temný tieň skaly zjaví zakaždým, keď žmurkne. Je v ostrom kontraste k bielym pieskovým plážam a sviežemu lístiu z brožúry.

„Na pobyt sa však tešíš, nie?“ Jo trochu zvýši hlas, aby prehlušila kvílenie vodného skútra.

„Samozrejme.“ Hana sa silene usmeje, hoci sa v skutočnosti výletu desí.

Keď Jo zavolala, najprv ho odmietla. Predstava dovolenky s ich staršou sestrou Beou a so sesternicou Mayou vrátane partnerov jej pripadala čudná. Niekoľko rokov sa postupne odsudzovali, naposledy sa videli pred dlhými mesiacmi. Jo vyhlásila, že sa takto znovu dajú dokopy, no Hana to nechápala. Prečo teraz? Po takom čase?

Zareagovala úprimne. Bez Liama by to nebolo ono. Ibaže Jo sa nedala odbiť. Telefonovala, esemeskovala, dokonca prišla za sestrou osobne, čo robievala málokedy, a priniesla brožúru o pobyte.

Nakoniec ju zlomila, takže Hana sa cítila stará a upätá, lebo pôvodne odmietla. Takto Jo postupovala vždy. Bola typom vodkyne, hoci nie panovačným spôsobom, ale čírou silou svojej osobnosti. Človek sa skrátka ocitol v jej víre bez toho, aby to vôbec tušil.

Hane to nikdy neprekážalo, Beu to hnevalo. Ako introvertku zahrabanú do kníh ju Joina energia vždy prevalcovala. U Hany akoby prešla okolo, lebo sa nachádzala kdesi

uprostred. Bola študijný typ, no nie na Beinej úrovni. Športovo založená, ibaže nie do takej miery ako Jo.

„Zavesím na siete výhľad na jazero odtiaľto,“ podotkne Jo a odfoť scenériu.

Hana sa obráti chrbtom. Vytáča ju toto neustále dokumentovanie každého kroku. Nemôže sa však sťažovať. Na výlet idú vďaka Joiným mediálnym aktivitám, keďže ako cestovateľskej influencerke jej platia aj takýmito dovolenkami. Má takmer štyristotisíc sledovateľov, ktorým sa páči, že je prirodzená. Pravidelne komentujú, aká blízka im je s mierne širokými ústami a výrazným streisandovským nosom.

„Ten nebude náš.“ Jo strčí mobil naspäť do vrečka. „Ešte nie.“ Cez vodu sa k nim blíži čln a zanecháva za sebou bielu penu. Hana prečíta nápis na jeho boku. LÚMEN. Jo sa pozrie na svoje fitnessové hodinky. „Je o päť minút celá. Kde sú všetci?“ Poobzerá sa po pláži. „Aha, tamto je tuším Seth.“

Hana sleduje jej pohľad. „Naozaj?“

„Naozaj?“ napodobní ju Jo. „Nedostaneš zo seba aspoň trochu nadšenia, Han?“ Zavrtí hlavou. „Viem, že ho nemáš bohvieako v oblube. Je na teba priveľmi odvážny, však?“ Naznačí prstami úvodzovky. Vzápätí sprísnie. „Škoda, že som ti to povedala. Nešlo o nič vážne.“

Hane stečie medzi lopatkami niekoľko kvapiek potu. Jo je majsterkou náhlych obrátov. „Záznam v registri je dôležitá vec. Iba sme sa o teba báli.“

„Dostal sa do zlej partie. Koniec príbehu.“ Jo sa zablyсне v očiach. „Každý nie je dokonalý a nemôže celý deň pospevovať veselé pesničky, tliekať si a učiť detičky počítať.“

A je to tu. Neprijemná pointa. Presne preto nebola táto dovolenka dobrý nápad. Jo dokáže sestru zraziť na kolená niekoľkými správne zvolenými slovami. A najhoršie na tom je, že nejde iba o posmešok. O Hane si to myslí celá rodina. Všetci majú v hlave jedine typické zjednodušujúce kliše, ako sa iba zabáva s hračkami a monotónne recituje abecedu.

Nikdy neuvažovali o skutočnej realite. O lepkavých, štípa-
júcich prstoch, prešpekulovaných myšlienkach, ktoré sa im
sypú z úst bez filtrovania, a o tom, ako Hana už po polroku
s nimi vie, akí ľudia z nich vyrastú.

Jo zamáva na blížiaceho sa Setha a usmeje sa od ucha
k uchu. Spínač znovu cvakol.

„Čau!“ vykrikuje. „Vitaj!“

Hana sa zarazí. Kráča k nim dobre stavaný muž v šort-
kách a tričku. Výška, chôdza, šiltovka zarazená hlboko do
čela, všetko je bolestne známe. Oslepená slnkom, ktoré
jej svieti do očí, nevie rozoznať jeho tvár, no podobnosť je
priam mučivá. Napriek tomu, čo jej našepkáva rozum, srdce
jej poskočí. Vzápätí sa prihlási realita.

Jasné, že to nie je on. Liam je preč. Mŕtvy, mŕtvy, mŕtvy.

Hana naprázdno prehltnie a pozbiera sa. Až vtedy zbadá
druhú, menšiu postavu za Sethom. Bein priateľ Caleb. Bea
chýba. „Kde je Bea?“ spýta sa Hana sestry.

„Odhlásila sa.“ Jo vybehne hlas o oktávu vyššie. „Nevravela
som ti to?“

„Nie,“ precedí Hana napäto. „Kedy sa to stalo?“

„Minulý týždeň. Tuším má niečo v práci. Cestuje do USA.“
Bea sa odhlásila. Nič prekvapivé. Odjakživa bola vorkoho-
lička, no v posledných rokoch sa posunula na ešte vyššiu
úroveň.

„Poslala teda namiesto seba Caleba.“ Jo pokrčí plecami.
„Aspoň ho spoznáme.“

„Prečo si to nepresunula, keď Bea nemohla prísť?“

„Bolo príliš neskoro. Navyše to potrebujeme, Han.“ V tvári
má rozhodnosť. „Treba znovu oprášiť naše vzťahy.“ Hana ne-
stihne reagovať, lebo Jo sa vzdáľuje dlhými krokmi. „Idem
za nimi.“ Cestou okolo Hany zhodí vlastný ruksak z kufra.
Je nezazipovaný, takže jeho obsah sa v momente vysype.
Kefa na vlasy, diár, peňaženka. Napoly prázdna fľaša vody sa
odkotúľa po môle. „Doriti.“ Jo ju rýchlo schytí a nemotorne
nastrká všetko naspäť. Nato uteká ďalej za Sethom.

Hana odrazu zaregistruje, že niečo ostalo na zemi. Pokrčený kúsok papiera. Zohne sa a zdvihne ho. Preletí po ňom očami.

Je na ňom napísané: *Hana*, za tým tri rovnaké slová. Prvé dve sú preškrtnuté, akoby sa pokúšala viackrát.

~~prepáč.~~ ~~Prepáč.~~ Prepáč.

3

Elin dorazí do bytu úplne mokrá, pot z nej doslova kvapká a okolo krku má na tričku mokrý kruhový flák v tmavšom odtieni modrej. Pokožka ju páli, ibaže nie od behu, ale od rozhovoru s Annou cestou naspäť na kopec. Vymenili si zopár viet. Elin vedela, prečo jej naozaj volá. Steed povedal Anne, že videl Elin.

V hlave si znovu prehrá ich rozhovor: „Steed ti poslal správu, však?“

„Áno, robil si starosti.“

„Je to Hayler? Vrátil sa?“

Pulzuje jej v hlave. Hayler. Hayler. Prvý prípad, ktorý sa jej zavrtal do mozgu ako parazit a zvnútra ho vyžral. Hayler zavraždil dve mladé dievčatá. Priviazal ich k lodi a zapol motor. Ten to celé dokončil. Elin prekĺzol pomedzi prsty a ju to zlomilo. Práve po Haylerovom prípade potrebovala prestávku, musela náhle opustiť hlavný vyšetrovací tím, ktorý zbožňovala. Nastúpili návaly paniky, úzkosť.

Až keď našla vraha bratovej snúbenice vo Švajčiarsku, temnota, ktorá ju prenasledovala, povolila zovretie. Tá skúsenosť ňou síce otriasla, no utvrdila ju v otázke, s ktorou Elin zápasila celé mesiace. Stále chcela byť detektívkou. Rozhodla sa vrátiť, lenže Hayler tiež. Bolo to najhoršie možné načasovanie. Pomalý návrat k vyšetrovaciemu tímu sa spomalí ešte viac. Nebudú ju chcieť nablízku.